

Cum văd ochii Domnului – viziunea biblică

Sabat după-amiază

Text de memorat: „_____ Domnului sunt în orice loc, ei _____ pe cei buni și pe cei răi.” (Proverbele 15:3)

Poetul ceh Czeslaw Milosz a scris un poem care începea cu o descriere a unor animale închipuite: iepuri și veverițe care vorbeau și altele asemenea. Ele „au multe în comun cu animalele reale”, scria el, „așa cum noțiunile noastre despre lume au multe în comun cu lumea reală”. Apoi, în încheierea poemului, el scria: „Gândește-te la acest lucru și tremură!”

„Tremură” ar putea fi un cuvânt prea dur, dar este adevărat că mult din ceea ce oamenii gândesc despre lume ar putea fi complet greșit. De exemplu, secole la rând, oameni inteligenți și instruiți au gândit că pământul stă nemișcat în centrul universului. Astăzi, mulți oameni, de asemenea inteligenți și instruiți, cred că ființele umane au evoluat din ceva ce la origini a fost o formă simplă de viață.

Ca ființe umane, niciodată nu privim lumea dintr-un punct de vedere neutru. Întotdeauna o analizăm doar prin acele filtre care au un impact asupra modului în care o interpretăm și o înțelegem. Numim acele filtre „viziune asupra lumii”, și este foarte important să îi învățăm pe tinerii noștri, și chiar pe membrii mai în vârstă ai bisericii, viziunea biblică.

24 octombrie – Sabatul Spiritului Profetic

Un profesor de la Universitatea Oxford a lansat o teorie conform căreia nimic – noi, lumea și tot ce e în jurul nostru – nu este real. Noi suntem niște plăsmuiri digitale ale unei rase de extraterestri care dețin niște computere superputernice. Teoria aceasta ridică o întrebare: Care este natura realității? Există două posibile răspunsuri foarte generale, deși numai unul este rațional. Primul: universul și tot ce este în el – inclusiv noi –, pur și simplu există. Nimeni nu l-a creat, nimeni nu l-a format. Pur și simplu este. Este un fapt care nu poate fi explicat și atât. Nu există nici Dumnezeu, nici zei și nimic de origine divină. Realitatea este pur materială, pur naturală. După cum spunea Democrit acum două mii cinci sute de ani (nu este o idee nouă), există doar „atomi și vidul”.

Cealaltă teorie este că universul a fost creat de o ființă divină (sau niște ființe). Acest lucru pare, într-adevăr, mai logic, mai rațional și mai vădit decât ideea că universul există și atât, fără nicio explicație. Această perspectivă include lumea naturală, lumea „atomilor și a vidului”, dar nu se limitează la ea, ci arată spre o realitate mult mai vastă, cu multiple fațete și mai profundă decât perspectiva materialist-ateistă atât de larg răspândită azi.

1. Ce spun următoarele texte despre aceste idei?

Psalmii 53:1 _____

Proverbele 15:3 _____

Ioan 3:16 _____

Isaia 45:21 _____

Luca 1:26-35 _____

În educația creștină, un loc central îl ocupă nu doar faptul că Dumnezeu există, ci și cum este El – un Dumnezeu personal, care ne iubește și interacționează cu noi. El este un Dumnezeu al minunilor care, deși Se folosește de legile naturale, nu este limitat de ele (de exemplu, nașterea lui Isus din fecioară). Un punct de vedere pertinent, mai ales în zilele noastre, când o mare parte din lumea intelectuală învață în mod deschis și în lipsă de argumente viziunea ateistă și naturalistă, pretinzând (în mod eronat) că știința o susține.

De ce, până la urmă, viziunea biblică este preferabilă celei ateiste?

Cu mulți ani în urmă, Gottfried Wilhelm Leibniz, gânditor și scriitor german, a ridicat o întrebare fundamentală: „De ce există ceva în loc de nimic?”

2. Cum răspund următoarele texte la întrebarea lui Leibniz?

Geneza 1:1 _____

Ioan 1:1-4 _____

Exodul 20:8-11 _____

Apocalipsa 14:6.7 _____

Iov 12:7-10 _____

În Biblie, existența lui Dumnezeu este pur și simplu acceptată ca atare. Geneza 1:1 nu începe cu argumente logice (deși există multe) în favoarea existenței lui Dumnezeu. Ea admite pur și simplu existența Lui (vezi și Exodul 3:13,14) și, de la acest punct de plecare – Dumnezeu în calitate de Creator –, Biblia și toate adevărurile revelate în paginile ei dezvăluie acest lucru.

De asemenea, doctrina despre creațiune este fundamentală pentru educația creștină. Tot ce credem noi, creștinii, se bazează pe învățătura creațiunii în șase zile. Biblia nu începe cu o afirmație despre ispășire sau lege, despre moartea lui Isus sau învierea Sa, ori despre a doua Sa venire. Ea începe cu o afirmație despre Dumnezeu Creatorul, deoarece niciuna dintre celelalte învățături nu mai are vreun rost separată de realitatea faptului că Dumnezeu este Creatorul.

Prin urmare, un punct de vedere biblic trebuie să sublinieze importanța doctrinei despre creațiune, pentru că învățătura despre creațiune s-a confruntat cu un asalt frontal puternic în numele științei. Evoluția, care presupune că viața a evoluat încet, fără continuitate și doar la întâmplare pe parcursul a miliarde de ani, nu a făcut decât să năruiască credința în Biblie a nenumărate milioane de oameni. Este greu să ne imaginăm o învățătură mai în antiteză cu Biblia și cu credința creștină, în general, decât evoluția. De aceea, ideea că se poate face cumva ca evoluționismul să se armonizeze cu doctrina biblică despre creațiune este chiar mai rea decât evoluționismul ateist. Nu se poate așa ceva, cel puțin nu fără a lua în derâdere Biblia și credința creștină în ansamblu.

Dumnezeu ne cere să petrecem a șaptea zi din fiecare săptămână a vieții amintindu-ne de creațiune. Ce ar trebui să ne spună aceasta despre cât de importantă este doctrina creațiunii pentru o viziune creștină?

Nimeni nu se poate raporta la lume dintr-o poziție neutră. Un ateu se uită la un curcubeu pe cer și vede numai un fenomen natural. Acesta nu are nicio semnificație decât cea pe care oamenii hotărăsc să i-o dea. Însă cineva care privește la el dintr-un punct de vedere biblic vede nu doar fenomenul natural, interacțiunea dintre apă și lumină, ci și o reafirmare a făgăduinței lui Dumnezeu de a nu distruge din nou lumea prin potop (Geneza 9:13-16). „Cât de mari sunt mila și îndurarea lui Dumnezeu față de faptele Sale greșite, atunci când așază curcubeul cel frumos în nori, ca un semn al legământului Său cu oamenii! ... A fost planul lui Dumnezeu ca, atunci când copiii generațiilor ce urmau să vină aveau să întrebe ce înseamnă arcul acela frumos care îmbrățișează cerul, părinții lor să le povestească istoria potopului, spunându-le că Cel Preaînalt a făcut arcul curcubeului și l-a așezat în nori, ca o asigurare că apele nu vor mai acoperi niciodată pământul.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 106

Pentru noi, ca adventiști de ziua a șaptea, Biblia rămâne textul de bază pentru credință. Ea ne învață despre punctul de vedere, „filtrul” prin care trebuie să vedem și să înțelegem lumea care poate fi un loc foarte demoralizant și complicat. Scriptura ne ajută să înțelegem mai bine realitatea în care ne aflăm, din care facem parte și din cauza căreia suntem deseori derutați și nedumeriți.

3. Ce adevăruri cuprinse în textele următoare ne pot ajuta să înțelegem mai bine realitatea în care ne desfășurăm existența?

Efesenii 6:12 _____

Marcu 13:7 _____

Romani 5:8; 8:28 _____

Eclesiastul 9:5 _____

Apocalipsa 20:5,6 _____

Ca adventiști de ziua a șaptea, noi aderăm cu fermitate la învățăturile Bibliei, ca adevăr revelat al lui Dumnezeu pentru oameni; ea ne explică multe lucruri despre lume pe care, altfel, nu le-am cunoaște sau înțelege. Prin urmare, întreaga educație creștină trebuie să se întemeieze și să-și aibă rădăcinile în Cuvântul lui Dumnezeu, și orice învățătură contrară ei trebuie să fie respinsă.

Care sunt unele dintre învățăturile Bibliei care contrazic anumite convingeri pe care le au oamenii? De ce ar trebui să aderăm cu credincioșie la Cuvântul lui Dumnezeu?

Oricât de importantă este pentru credința noastră, doctrina creațiunii nu apare singură, mai ales în Noul Testament, ci apare deseori alături și în mod intrinsec legată de doctrina răscumpărării. Și aceasta deoarece, într-o lume căzută, a păcatului și a morții, doar creațiunea nu este de ajuns. Trăim, ne luptăm, suferim (toți) și apoi ce se întâmplă? Murim și sfârșim în cele din urmă nu prea diferit de cadavrele animalelor lăsate pe marginea străzii. Cât de nobilă este realitatea aceasta?

De aceea, avem și doctrina despre răscumpărare, care este la fel de importantă pentru viziunea noastră despre lume. Acest lucru înseamnă că temelia și esența credinței noastre este Isus Hristos, și El răstignit și înviat.

4. Ce ne spun versetele de mai jos despre cine a fost Isus și ce a făcut El pentru noi?

Ioan 1:1-14

În Apocalipsa 14:6,7 citim: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” Observă că „Evanghelia veșnică” este direct legată de Dumnezeu în calitatea Sa de Creator. Când ne dăm seama că Dumnezeu care ne-a creat este același Dumnezeu care, în trup omenesc, a luat asupra Lui pedeapsa pentru păcatele noastre, nu este de mirare că suntem chemați să ne închinăm Lui. Este singurul răspuns care poate veni din partea noastră când înțelegem cum este Dumnezeu.

De aceea, Hristos, și El răstignit, trebuie să rămână centrul a tot ce îi învățăm pe alții – o învățătură care, de fapt, trebuie să cuprindă și cea de a doua venire, pentru că prima venire a lui Hristos nu ne-ar fi de mare folos fără a doua Lui venire. S-ar putea susține din Scriptură că prima și a doua venire a lui Hristos sunt două etape ale planului de mântuire.

Zăbovește-te mai mult asupra gândului exprimat în Ioan 1, și anume că Dumnezeu Creator (Ioan 1:3) a murit pe cruce pentru noi. Ce atitudine determină în noi acest adevăr?

Cu ani în urmă, în Franța se dezbătea problema abolirii pedepsei capitale. Cei care erau pentru i-au cerut lui Michel Foucault, scriitor și filozof, să scrie un editorial în numele lor. Însă el a pledat nu doar pentru abolirea pedepsei cu moartea, ci și pentru desființarea întregului sistem de închisori și eliberarea tuturor deținuților. Pentru Foucault, toate sistemele moralității erau doar proiecții umane, idei omenești puse în aplicare de cei de la putere pentru a controla masele. Prin urmare, aceste coduri morale nu aveau nicio legitimitate reală.

Oricât de extrem ar fi punctul acesta de vedere, este o consecință logică a unei probleme care nu este chiar nouă. Moise a avut de-a face cu ea cu mii de ani în urmă, în Israelul antic: „Să nu faceți dar cum facem noi acum, aici, unde fiecare face ce-i place” (Deuteronomul 12:3; vezi și Judecătoria 17:6; Proverbele 12:15).

Totuși, dacă nu ar trebui să facem ce este bine doar în ochii noștri, fiindcă noi nu suntem suficienți de neprihăniți, sfinți și obiectivi pentru a ști ce este bine din punct de vedere moral, atunci, cum să știm ce să facem? Domnul care ne-a creat ne-a dat un cod moral conform căruia să trăim. Poate că ochii noștri nu văd ce este bine, dar ochii Domnului văd întotdeauna.

5. De ce este necesară Legea lui Dumnezeu?

Deuteronomul 6:5 _____

Marcu 12:29-31 _____

Apocalipsa 14:12 _____

Dacă răscumpărarea ocupă un loc central în viziunea noastră creștină, și Legea lui Dumnezeu, Cele Zece Porunci, trebuie să aibă același loc, după cum am văzut în studiul trecut. La urma urmei, noi suntem răscumpărați din păcat, care este călcarea Legii (Romani 3:20). Evanghelia nu are niciun sens separată de Legea lui Dumnezeu, de aceea Legea este încă obligatorie pentru noi, în ciuda neputinței ei de a ne mântui. De aceea avem nevoie de Evanghelie.

În consecință, educația bazată pe principiile bisericii adventiste trebuie să evidențieze ceea ce Ellen White a numit „perpetuitatea Legii lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 63), care include Sabatul. Dacă educația va ajuta la refacerea chipului lui Dumnezeu în noi, atât cât este posibil în această viață, atunci, în lumina exemplului lui Hristos, Legea lui Dumnezeu trebuie înălțată chiar de la nivelul cel mai elementar al educației, ca fiind codul moral care ne arată ce este cu adevărat drept în ochii lui Dumnezeu.

„Adevăratul scop al educației este acela de a reface în om chipul lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 595. Având acest gând în minte putem înțelege de ce este esențial pentru educația adventistă să adopte un punct de vedere creștin solid. La urma urmei, după cum am observat mai înainte, educația în ea însăși nu este neapărat bună. Oamenii pot să fie instruiți, chiar și la un nivel înalt, în idei și atitudini care sunt în contradicție cu principiile care se găsesc în Biblie. Din acest motiv, în calitate de creștini adventiști de ziua a șaptea, sistemul nostru educațional trebuie să se întemeieze pe o viziune creștină. Aceasta înseamnă că toate domeniile generale de educație, ca științele, istoria, moralitatea, cultura ș.a.m.d. vor fi predate din această perspectivă, spre deosebire de o viziune care o contrazice sau chiar o ignoră pe cea creștină. De asemenea, așa cum s-a spus mai înainte, dar merită să fie repetat: nu există „perspectivă neutră”; tot ce ține de viață, de realitate este văzut prin filtrele propriei viziuni asupra lumii, fie că aceasta a fost gândită în mod convingător și sistematic, fie că nu. Așadar, este esențial ca viziunea biblică să alcătuiască temelia educației creștine adventiste.

Studiu la rând:

Isaia 50–56

Evanghelizare, subcapitolul „Factorul determinant al succesului adunărilor de evanghelizare”

1. Cine și din ce motiv și-a făcut fața „ca o cremene”?

2. Cine și cui ziceau: „Îndoaie-te, ca să trecem peste tine!”?

3. Ce anume promite Domnul că nu se va muta sau clătina?

4. Ce li se promite străinilor care „se vor lipi de Domnul, ca să-l slujească”?

5. Care este motivul pentru care lucrarea Evangheliei are un succes atât de mic?
